

Sygnatura akt VI Ka 423/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 maja 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Prażmowski

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Krystyny Marchewki Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 r.

sprawy **W. S.** ur. (...) w T.

syna E. i G.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 17 lutego 2016 r. sygnatura akt II K 745/15

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 17 lutego 2016 r. w sprawie o sygnaturze II K 745/15 uznał oskarżonego **W. S.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych.

Ponadto Sąd na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, na poczet którego na mocy art. 63 § 2 k.k. zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 28.03.2015 r. do dnia 17.02.2016 r.

Sąd orzekł również o kosztach sądowych, obciążając nimi oskarżonego.

Apelację od wyroku tego wywiódł oskarżyciel publiczny, zarzucając:

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary przez wymierzenie mu samoistnej kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na 30 złotych oraz orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu,

okoliczności jego popełnienia oraz stopnia winy oskarżonego, podczas gdy okoliczności te, jak również względy prewencji indywidualnej i generalnej przemawiają przeciw takiemu rozstrzygnięciu.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę orzeczenia przez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość stawki na 50 złotych oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat.

Obrońca oskarżonego w odpowiedzi na apelację wniósł o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wywiedziona przez oskarżyciela publicznego nie zasługuje na uwzględnienie.

Ponieważ apelacja nie kwestionuje poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych wypada więc wskazać jedynie, iż poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne są zasadne i zostały poczynione w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy. Kontrola przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy nie potwierdziła, by Sąd Orzekający dopuścił się w zaskarżonym wyroku błędów w ustaleniach faktycznych, bowiem Sąd oparł swój wyrok na faktach, które znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z zasadami logicznego rozumowania. Sąd I instancji rozważył należycie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie czyniąc swe ustalenia faktyczne. Dokonana przez Sąd ocena dowodów w żadnym razie nie nosi znamion dowolności, lecz zgodna jest z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, zaś ustalone fakty znajdują oparcie w wynikach postępowania dowodowego, a wnioski wysnute z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego zgodne są z zasadami logicznego rozumowania. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy nie jest oceną dowolną, lecz przeciwnie obiektywną, bezstronną, w trakcie której nie przekroczono granic swobodnej oceny dowodów, jak i zasad logicznego rozumowania. Ocena materiału dowodowego przez Sąd nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Kwestia winy oskarżonego w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi wątpliwości Sądu Odwoławczego, jak też i kwalifikacja prawna przypisanego mu przestępstwa.

Oceniając trafność podniesionych przez oskarżyciela publicznego zarzutów należy odnośnie kary grzywny zauważyć, że zawarte w zarzucie stwierdzenia nie odnoszą się do kwestii, którą skarżący kwestionuje, a więc wysokości stawki dziennej, bowiem zgodnie z art. 33 § 3 k.k. wysokość tejże stawki zależna jest od dochodów sprawcy, warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych, a nie kwestii szkodliwości czynu czy względów prewencji. Lakonicznie argumentuje skarżący w uzasadnieniu, że wymierzona kara grzywny nie jest karą zbyt dolegliwą, wskazując na dochody oskarżonego.

W ocenie Sądu Odwoławczego brak podstaw do uznania, iż ustalona wysokość stawki dziennej jest nieadekwatna do możliwości majątkowych oskarżonego, jako zbyt niska. Została ona wymierzona powyżej ustawowego minimum, uwzględnia sytuację majątkową oskarżonego i jego warunki rodzinne, a mając na uwadze, że skarżący w tym zakresie w zarzucie apelacji nie wskazał żadnych argumentów brak podstaw do uwzględnienia apelacji w tym zakresie.

W zakresie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym Sąd ustalił okres jego trwania na 2 lata, wskazując iż ten środek karny ma charakter przede wszystkim prewencyjny, powinien on bowiem na określony czas wyeliminować z ruchu oskarżonego, który swym zachowaniem stwarza potencjalne zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji. Zdaniem Sądu Rejonowego, orzeczenie przedmiotowego środka karnego w wymiarze 2 lat, w obliczu okoliczności czynu oskarżonego w sposób właściwy wypełni jego cele. Wprawdzie stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego należy określić jako znaczne, to jednak nie należy stracić z pola widzenia faktu, iż do tej pory przestrzegał on obowiązującego porządku prawnego, nie był wcześniej karany, zdarzenie miało charakter incydentalny, a do kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości doszło na stosunkowo krótkim odcinku. Jakkolwiek wysokość stężenia alkoholu nie uzasadnia orzeczenia zakazu

prowadzenia pojazdów w minimalnym wymiarze 1 roku, to jednak zdaniem Sądu Rejonowego wyeliminowanie oskarżonego z grona kierujących pojazdami mechanicznymi na okres 2 lat będzie stanowić wystarczającą dolegliwość, zdyscyplinuje go i sprawi, że w przyszłości, po odzyskaniu uprawnień do kierowania oskarżony nie dopuści się podobnego zachowania.

Odnosząc się do tych okoliczności oskarżyciel publiczny wskazał, że oskarżony w trakcie procesu co prawda przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak nie wykazał zdaniem oskarżyciela skruchy albowiem przedstawił wersję zdarzenia nie znajdującą potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Nadto wskazał na wysokie stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu oraz zakwestionował by przejechany przez oskarżonego odcinek drogi długości 1,5 km był krótkim odcinkiem, w szczególności, że oskarżony poruszał się po terenie zabudowanym.

W konsekwencji podniesionych okoliczności obciążających wskazał, że eliminacja oskarżonego jedynie na okres 2 lat jako uczestnika ruchu drogowego jest niczym nie uzasadniona. Odwołał się do kwestii nagminności tego typu przestępstw, względów prewencji ogólnej oraz zmiany zagrożenia karnego w zakresie środka karnego, która nastąpiła od dnia 18.05.2015 r.

W ocenie Sądu Okręgowego podniesione przez oskarżyciela publicznego okoliczności nie przesądzają o konieczności zmiany orzeczenia.

Należy nadmienić, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt. 4 k.p.k. można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę nie uwzględnił wszystkich okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Rażąca niewspółmierność kary może zajść bowiem tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłową w świetle dyrektyw art. 53 k.k.

Zarzut taki jest zasadny gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia czynu jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczności jakie Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze środka karnego zostały prawidłowo wyważone.

Wskazane przez oskarżyciela publicznego okoliczności nie determinują twierdzenia, że wymierzona oskarżonemu kara jest kara z tych właśnie względów karą niesprawiedliwą. Trudno oceniać by za zasadniczą wręcz zmianą dolegliwości środka karnego przemawiała ocena, iż odcinek 1,5 km przejechany przez oskarżonego nie był odcinkiem drogi krótkim, skoro niewątpliwie Sąd przy wymiarze środka karnego brał pod uwagę tę właśnie odległość, a ocena czy był to odcinek krótki, średnio krotki czy też nie był on krótki tak naprawdę zależy od skali porównawczej i fundamentalnego wpływu na wymiar środka karnego nie ma. Podobnie i stan nietrzeźwości oskarżonego był oceniany przez Sąd Rejonowy przy wymiarze środka karnego, a sama inna ocena tego stanu przez Prokuratora nie wskazuje na konieczność podwyższenia z tej przyczyny wymiaru środka karnego dwukrotnie.

Same względy prewencji ogólnej nie mogą stanowić w ocenie Sądu Okręgowego podstawy do takiej zmiany środka karnego, nadto nie sposób powoływać się przy tym na zwiększenie dolegliwości karnej od dnia 18.05.2015 r., bowiem prowadziłoby to do obejścia zasady wynikającej z art. 4 § 1 k.k.

Zauważyć należy, iż zdarzenie to w życiu oskarżonego miało charakter incydentalny. Nie negując zatem potrzeby unaocznienia oskarżonemu wagi naruszonych przez niego zasad ruchu drogowego, Sąd Okręgowy uznał iż wystarczającym jest, zważywszy na sylwetkę oskarżonego, dotychczas nie karanego oraz prowadzącego ustabilizowany tryb życia, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego dotychczasowy tryb życia oskarżonego pozwala na przyjęcie, iż ponownie nie dopuści się czynu tego rodzaju, a zaistniałe zdarzenie w stosunku do postawy oskarżonego miało charakter marginalny, zatem postawa oskarżonego nie uzasadnia potrzeby długotrwałego wyeliminowania go z ruchu drogowego.

Uznać należy, że wymierzona oskarżonemu w tej formie kara spełnia wymogi art. 53 k.k., w należyty sposób uwzględnia okoliczności obciążające jak i łagodzące, nadto nie nosi znamion nadmiernej łagodności, uwzględniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego.

Kierując się wskazanymi wyżej powodami Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W oparciu o powołane przepisy Sąd Okręgowy orzekł o kosztach, obciążając kosztami procesu za postępowanie odwoławcze Skarb Państwa.